

KATRE

Edebiyat ve Kültür Dergisi • Haziran 2024 • Sayı 10

AHL

ANTALYA ANADOLU İMAM HATİP LİSESİ
FEN ve SOSYAL BİLİMLER PROJE OKULU

1953

Bilgide öncü, Ahlakta öncü

İÇİNDEKİLER

EDİTÖRÜN KALEMİNDEN	BARIŞ TANDOĞAN	03
GAZZE'DE BİR ÇOCUK	AZZAM ÇAĞAP	04
KANLI KEFENLER	İLAYDA ELA KARAHAN	05
BİR DAVAM VAR	AHMET EFE ÖZTÜRK	06-07
ASTRAL SEYEHAT	ECRİN BERRA GÖKDEMİR	08-09
ORASI GAZZE	AZZAM ÇAĞAP	10-11
MURAT MENTEŞ KİMDİR?	BELİNAY ÖZSÖĞÜT	12-13
FİLİSTİNLİ BİNLERCE ÇOCUK	CEYDA NAZ BADEMCİ	14-15
KAYBOLAN RUHLAR	DERYA BETÜL AKYÜZ	16-17
İÇİMİZDE KAYBOLAN IŞIK	ELİF SÜMEYYE KOCA	18-19
28 ŞUBAT	ELİF AKALIN	20-21
KLASİK MÜZİK TARİHİ	SENA UZUNTAŞ	22-23
FARELER VE İNSANLAR	TUANA ÇELEBİ	24
MÜHEYYA	RAVZANUR AKKULAK	25
HİCRAN	İKBAL SARIGÖZ	26
İNHDAM	İKBAL SARIGÖZ	27
SEN Mİ BEN Mİ	BUĞLEM TIRAŞ	28
SEN GİBİ	ESMANUR ÇETİNKAYA	29
SESSİZLİĞİN DİLİ	RAVZANUR AKKULAK	30-31
ŞEHİDİMDEN MEKTUP	TUANA ÇELEBİ	32-33

Merhaba Sevgili Okuyucularımız,

Arapça kökenli "Katre" kelimesinin Türkçede iki karşılığı çıkıyor karşımıza araştırma yaptığımızda: damla ve gerdanlık. Özellikle eski metinlerde ve pek çok yazılı kaynakta rastladığımız bir sözcüktür aslında. Divan edebiyatında Hayali Bey'in "Bir pîre eriş katre-i bâran K'ola tâlib / İrmaklar ol katreyi deryaya çekerler." beytinde gözümüze çarpıyor. Ahmet Haşim'in "Yârin dudağından getirilmiş bir katre alevdir bu karanfil." dizelerini de hatırlamayan yoktur. İskender Pala'nın sevdiğini aşklarının ilk gecesinde kaybeden Şahin'in macerasını anlattığı romanın ismi olarak da karşımıza çıkıyor Katre-i Matem olarak. Bu kelime Osmanlıca sözlüğümüzde birçok tamlama kuruyor: katre-i nur, katre-i şifa, katre-i derya, katre-i aşk...

Damla anlamıyla özdeşleşen bu kelime, sadece bu anlam ile sınırlandırılabilir mi? Bir kelime bir sözcüğe hapsedilebilir mi? Sözlükler bir kelimenin tüm anlamlarını yeteri kadar anlatabilir mi? Anlatamaz şüphesiz! Kelimeler, sahiplerinin hayal ve düşünce dünyasının neferleridir ki o kelime her kullanıldığında kullanan kişinin ona yüklediği anlamı taşır. Antalya Anadolu İmam Hatip Lisesinin edebiyat dergisine isim olduğunda "Katre" damladan deryaya taşar çünkü. Kıymetli Büyüğümüz Okul Müdürümüz Osman Musara'nın : "Siz bu nesle lazımsınız, siz imam hatip nesliniz!" dediği pırl pırl gençlerimizin düşüncelerini özgürce ifade ettiği mecradır Katre.

Mehmet Akif Ersoy'un Çanakkale Şehitlerine adlı eserinde: "Asım'ın nesli... diyordum ya... Nesilmiş gerçek: /İşte çiğnetmedi namusunu, çiğnetmeyecek." dediği neslin devamının çiğlikleridir Katre. Üstat Necip Fazıl'ın Gençliğe Hitabesi'nde bahsettiği : "Kim var? diye seslenilince, sağına ve soluna bakmadan fert fert ben varım!" diyebilecek gençlerimizin duygu ve düşünce bayraklarıdır Katre. Sezai Karakoç'un Gençlik ve İslam adlı yazısında: "İslam'ı öyle sağ ve diri, canlı yaşa ki seni öldürmeye gelen sende dirilsin." dediği "Diriliş" neslinin yüreklere dokunan gözyaşlarıdır Katre...

Öğrencilerimiz şiir, deneme, inceleme gibi farklı türlerde duygu ve düşüncelerini aktararak edebiyat deryasında birer katre olarak bu sayımıza yön verdiler. Bize bu yolu açan okul idaremize, bu yolda bize destek olan tüm öğretmenlerimize ve katkıda bulunan tüm öğrencilerimize şükranlarımı sunuyorum.

Sürçü lisan ettiyse affola!

GAZZE'DE BİR ÇOCUK

Feryat figan eder Gazze'de bir çocuk:
"Neredesin anne, neredesin baba?" diye
Molozların altında arar onları, kan dolu elleriyle...
Sabreder durur iman dolu göğsüyle!

Göğe bakar, Gazze'de bir çocuk,
Vücudu yara bere dudaklarında uçuk...
Zalimde ne vicdan var ne hukuk!
Suskunuz güya yürekler buruk!

Şehit düştü, Gazze'de bir çocuk,
Dilinde tekbir elinde Kur'an...
Her taraf Gazze'de kan revan.
Üzülme çocuk, görmez mi Yaradan?

Tekbir getirdi, Gazze'de bir çocuk
Öyle bir tekbir ki göğü inletti!
Vicdan sahiplerinin yüreklerine nüksetti.
Ağlama çocuk, elbet gelecek Allah'ın adaleti?

Abdullah Azzam ÇAĞAP

Kanlı Kefenler

Acı ve keder bazı insanların kaderidir. Bazıları da bu duyguları kendi kaderi yapar. Aslında bu insanlara acıyı yaşadıkları yer getirmiştir. Sürekli zulme uğrayıp bir kere karşılık verince suçlu sayıldılar. Her yeni güne bomba sesleriyle uyandılar. Onların bitmeyen sabrı ve vatan sevgisi onlara zaferi getirecek miydi?

Bir bebek doğduğunda ilk annesinin kucağına verilir. Hayatı annesinin sıcaklığıyla tadar. Peki, silah sesleriyle gözünü açıp yine silah sesleriyle gözünü kapatan anne sıcaklığı değil de mezarın soğukluğuna bırakılan bebekler! Bu bebekler bazen kanlarıyla kefenlerini ıslatır bazen de kanlı kıyafetleriyle enkaz altında kalır. Bizler için anlatması ne kadar zor olsa da oradaki anne ve babaların yaşadıklarını hangi kelime, hangi söz anlatabilir ki? Ne yazık ki biz günlük ve basit dertlerimize ağlarken evladının yarısını kucağında taşıyıp tek bir söz bile edemeyen o babanın feryadını duyamıyoruz!

İnsanı insan yapan içindeki merhamettir. Canlı cansız fark etmeksizin her şeye merhamet etmek... Özellikle de insana merhamet etmek... Etrafımıza bakalım, her yanımız merhametle dolu: Bir kedi, kör bir kuşu yemek bir yana o kuşa dokunmaz bile. İnsanlar böyle mi? Dünya insanları katleden merhametsizlerin elinde. Merhamet yoksunu kişilerin iktidar olduğu yerde savaş ve acı kesin, ölüm ise kaçınılmaz bir sonudur. Sen yaratılmışların en üstünü olan insan; bu savaşa aldırılmıyorsan, din kardeşlerinin orada gördüğü zulme sessiz kalıyorsan, vicdanen huzursuzluk yaşamıyorsan işte seni ve senin gibileri her dakika artan 26 bin 637 ölümü inandırır yoksa 65 bin 387 yaralı mı ya da en acısı kefene sarıllı 11 bin çocuk mu? Hangisi tatmin eder seni; içtiğin kahvenin, giydiğin kıyafetin birer kurşun olduğuna inandırır seni.

Ben izliyorum ve anlıyorum. Çünkü ne anneler gördüm bebeğinin yaşaması için biraz umut olduğunu duyup geri geldiğinde ne bebeği ne doktoru ne de hastaneyi bulabilen. Ne babalar gördüm evladının parçalanmış bedenini toplayıp kefenleyen. Ne insanlar gördüm ölüme gülümseyerek giden. Artık görmek yetersiz ve kifayetsiz! Yazmak lazım ve haykırmak sonsuza dek... İslam'ın fedaisi haykırıyor:

Kanlarımız aktı hak ve batıl savaşında!
Canlarımız onurlu ve ruhlarımız hediye
Tarih yazdı katliamı peki kimlerin umurunda?
Bir Selahattin gelecek, gelecek elbette!

İlayda Ela KARAHAN

BİR DAVAM VAR

Bir yanda yaklaşan kara bir duman...
Bir tarafta küçücük ellerden akan kan!
Bir yanda çelik duvardan güçlü iman...
Bir tarafta da kör, sağır, dilsiz bir grup insan!

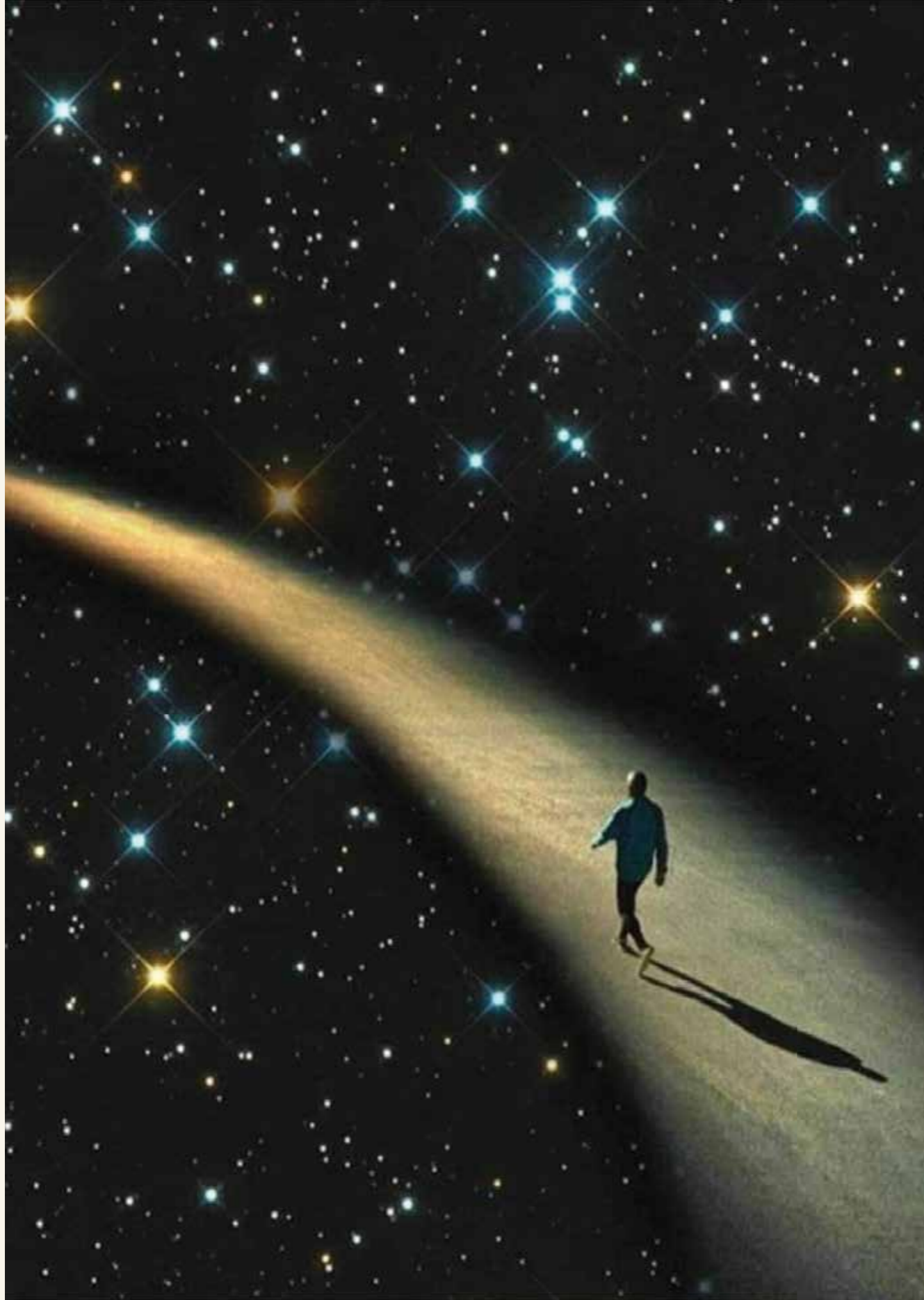
Onların tek derdi kendi kazançları.
Ama durduracaktır bunu milyonların inançları!
Alamazlar kolay kolay o toprakları
Sindiremez onların bombaları bizim imanımızı!

Başından beridir bilirlers kimdir haklı.
Ama istemezler yaşasın bile Müslüman halkı.
Ancak kendini kandırır zalimlerin aklı.
Sebebi atasıdır demenin neresi mantıklı?

Açık açık kopuyor orada kıyamet,
Her saniye yaşanıyor bir vahşet!
İnsanlık sağır, dilsiz ne bu rezalet!
İnanıyorum, imanımız silecek zalimleri ilelebet.

Ahmet Efe ÖZTÜRK

BAŞKA EVRENLERE SEYAHAT (Astral Seyahat)

Astral Seyahat kelimesi duyduğumuzda kafamızda bir şeylerin belirdiği ancak içeriğini tam olarak bilmediğimiz bir başlıktır. Başlamadan önce sormak istediğim bir soru var: "Sizce, Astral Seyahat gerçek mi?" Bana soracak olursanız gerçek ancak bilimsel olarak bir kanıtı bulunmamaktadır. Peki, Astral Seyahat nedir? Ruhun canlı iken fiziksel bedenden ayrılarak başka âlemlere gidilmesine denir. Başka âlemlerin yanı sıra farklı zaman dilimlerine de seyahat etmemize olanak sağlar.

Astral Seyahat yapmak için dünyasal olayları ve korku gibi düşünceleri bir kenara bırakıp rahat, sessiz ve odaklanmamızı sağlayan ortamlarda bulunmamız gerekmektedir. Buna örnek olarak Mevlana verilebilir. Bazı rivayetlere göre Mevlana ve Şems kırk gün zifiri karanlık bir odaya kapanıp dünya ile bağlantılarını koparmışlar. Az yemek yemiş ve üzerlik otu içmişler. Mevlana'nın mesnevisinde şöyle bir söz var: "Üzerlik tohumu karanlığı örttü ve gerçek göründü."

Astral Seyahat deneyimini yaşamak için yapmamız gereken bir şey daha vardır: Epifiz bezini doğru ve yeterli bir biçimde çalıştırmak. Üçüncü göz ya da aklın ışığı olarak adlandırılan epifiz bezi uyandırıldığında melatonin hormonu salgılanır. Bu hormon uyku-uyanıklık arasındaki dengeyi sağlar. Baktığımızda da Astral Seyahat yapmak için de bedenimizin uyku halindeyken aklımızın uyanık olması gerekmektedir. Ayrıca beden fiziksel dengesini korumasının yanında psikik olarak da bedeni kontrol eder, algıların denetlenmesinde görev alır.

Bazı insanlar fiziksel ve ruhsal bedenimizi birbirine bağlayan bir kordon olduğunu düşünür. Bu kordona gümüş kordon adı verilir. Eğer bu kordon koparsa bedenimizin öleceği, ruhun ise arafa düşeceği söylenir. Ayrıca koma hastalığının da ruhla bağlantılı olduğunu düşünenler vardır. Diğer âlemlerde ruhunu bulamamasından dolayı bu dünyaya dönemediğini söylerler.

Buraya kadar Astral Seyahatin gerçek olduğunu düşünerek konuştuk. Peki, Astral Seyahatin gerçek olmadığını düşünenler ne diyor? Astral Seyahati yaşadığını söyleyen insanların sadece yanlış rüya tanımından kaynaklandığını söylüyorlar. Bu rüyanın özellikle Lüsüd rüya olduğunu söylemektedirler. Lüsüd rüya aslında bilincimizin açık olduğu ve hareketlerimizi kontrol edebildiğimiz rüyalar. Bu rüyayı uyku-uyanıklık arasındayken görürüz. Rüyalarımız kontrol ederken beynimizin başka evrenlere gittim gibi düşünmesini sağladığını söylüyorlar.

Kısaca Astral Seyahat çoğu din ve devlet tarafından kabul edilmektedir. Günümüzde ve geçmişte bu deneyimi yaşayanlar, yaşadığını söyleyenler bulunmaktadır. Yaşamadan doğru veya yanlış olduğunu bilemeyiz. Ancak yaşadıklarını anlatan insanlara güvenebiliriz.

Son bir soru sorarak bitirmek istiyorum: "Sizce başka evrenlere seyahat edip başka varlıklar görmek heyecan verici ve eğlenceli mi olurdu yoksa korkunç mu?"

Ecrin Berra Gökdemir 9/B

ORASI GAZZE...

Bir yıkık şehir var Orta Doğu'da.
Siyonizm'in tam kucağında
Zalimin tam avcunda...
Tanıdık geldi mi? Evet orası Gazze...

Bir şehit şehir var Filistin'de
O şehrin çocukları var "şahit" doğan,
O şehrin anneleri var gözyaşlarıyla göğü ağlatan.
Tanıdık geldi mi? Evet orası Gazze...

Bir kahraman şehir var İslam coğrafyasında,
Mücahitleri var ne mutsuz ne korkusuz.
Düşman bile onlara karşı umutsuz!
Tanıdık geldi mi? Evet orası Gazze...

Kan revan bir şehir var Kenan'da,
Ömer'i, Selahaddin'i bekler.
Katledildi orda nice nur yüzlü bebekler!
Tanıdık geldi mi? Evet orası Gazze...
Bir mahzun şehir var Asya'da,
Sanki biz değiliz onu yalnız bırakan
Siyonist'in vicdanına kalan...
Tanıdık geldi mi? Evet orası Gazze...

ABDULLAH AZZAM ÇAĞAP

MURAT MENTEŞ KİMDİR?

21 Eylül 1974 İstanbul doğumludur.
Bir süre boks ile ilgilenmiş daha sonra
bırakıp yazarlığa yönelmiştir.

Bir zaman gazetede yazmaya
başlamış.

İlk kitabı olan *Dublörün Dilemması*'ni
2005'te çıkarmıştır.

Murat Menteş, Türk yazar, roman
yazarı.
Korkma Ben Varım başlıklı romanı, Tür-
kiye Yazarlar Birliği tarafından roman
dalında ödüle layık görüldü.

Son çıkan kitabı *Afilli Hafife* ile yazarlık
hayatına devam etmektedir.

Murat Menteş, Türk edebiyatında pek
karşılaşılmayan sıra dışı olayları işler.
Bu sıra dışı olayları, hızlı ve mizahî bir
üslupla anlatır.

Murat Menteş, romanlarının en önemli
yapı taşlarından biri olarak kurgusal
hızı benimsediğini ifade etmiştir.

MURAT MENTEŞ'İN HAYATI

11 Eylül 1974 tarihinde İstanbul'da dünyaya geldi.
İlk, orta ve lise öğrenimini burada tamamladı.
İstanbul Üniversitesi Edebiyat Fakültesindeki öğrenimini yarıda bıraktı.

Sahaflık yaptı, gazete, dergi ve yayınevlerinde çalıştı.
Bir süre *Gerçek Hayat* dergisinin yazı işleri müdürlüğünü yürüttü.

Murat Menteş 90'lı yıllardan günümüze şiir, deneme ve roman türünde eser veren
isimlerindedir.

Şiir ve yazıları; *Gerçek Hayat*, *Yedi İklim*, *Şehrengiz*, *Dergâh*, *Atlılar* ve *Kökler* gibi
dergilerde yayımlanmıştır. an, kaosun ortasında aniden kapıları açılan ve insanları kral
daresine çıkaran bir asansördür.

İlk romanı *Dublörün Dilemması* (2005)'nda renk cümbüşü içinde, canlılığını hiç
kaybetmeyen, inceden felsefi anlatımlarla donanmış bir yazarın ayak seslerini
duyurmuştur. Bu edebiyata kavgayla başlayan bir yazarın ayak sesleridir.
Korkma Ben Varım (2009) kurgu ile edebî dili heyecan verici bir üslupla birleştiren,
okuyucusunu bu iki öğenin bombardımanına tutan, insana dair; aşk, dostluk,
intikam, yalnızlık ve şiddet gibi birçok duyguya temas eden bir romandır.

FİLİSTİNLİ BİNLERCE ÇOCUĞA İTHAFEN

Bombalar yağıyor üstüme,
Saçlarımda hala annemin izi...
Gülüyorlar yüzüme pişkin pişkin
Ben ararken bir insanlık izi!

Bombalar yağıyor üstüme,
Herkes arkasını dönmüş bana.
"Korkma, görenler sizinledir!" diyor.
Ben ararken bir insanlık izi.

Parçalanmış cesetlerin arasında...
Annemi arıyorum umarsızca
Daha dün sarıldığım ve doymadığım.
Biri omzuma dokunuyor:
Aradığımı buldum sanıyorum,
Bulduğum bir avuç yalan oluyor!

Bu amansız yalnızlıkta
Yalanlarla beraber,
Ne yürekler donuyor...
Soğuk mu onları donduran?
Sessizlik mi insanlıktan çıkan...

Ceyda Naz BADEMCİ

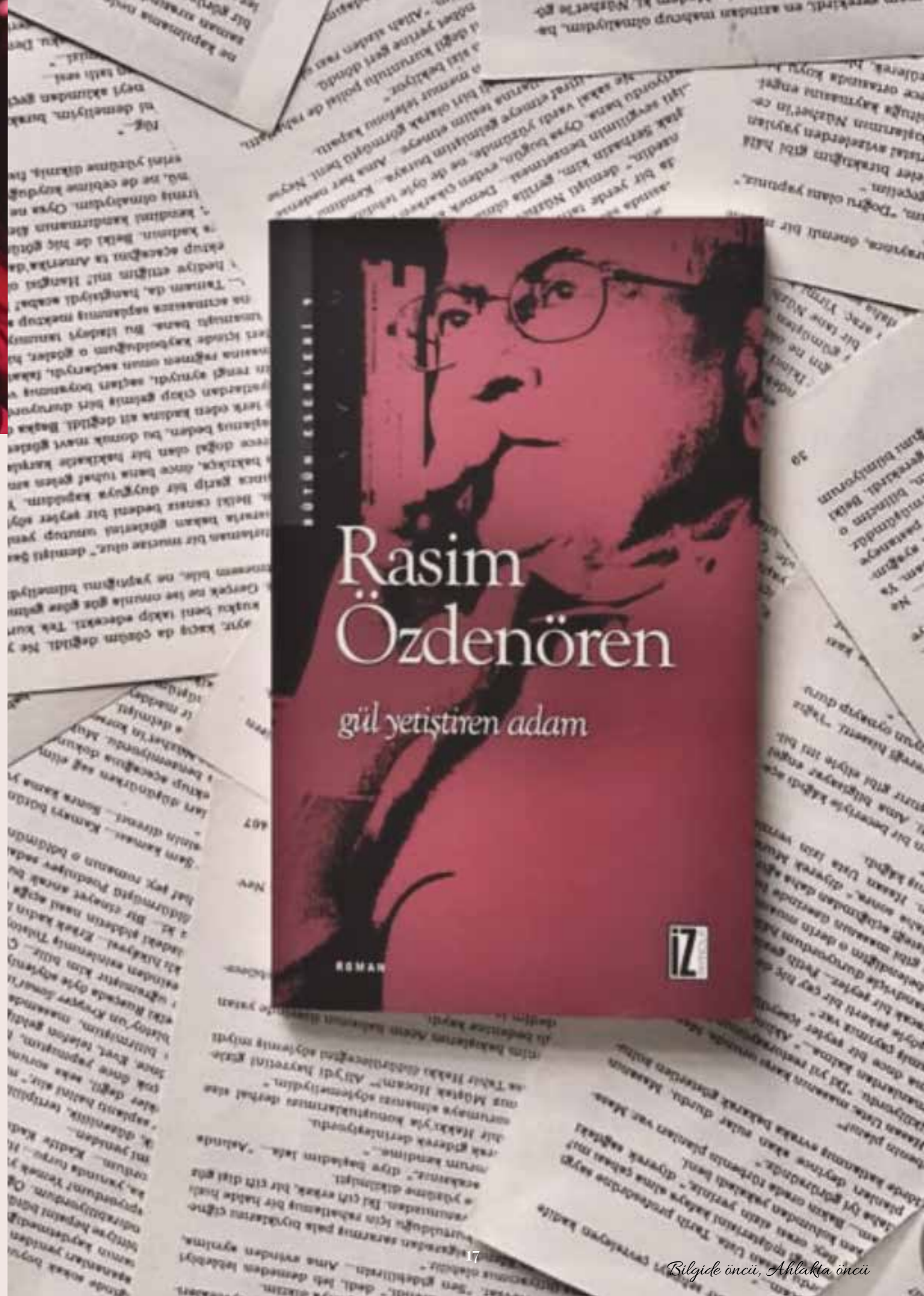
Kaybolan Ruhlar

"İnsanlar neyi arar bu şehirde? Sokaklarda, çarşı içlerinde, dar gediklerde... Nereye gider?" Bu cümleler kitaptan sadece bir alıntıdır. Ama çok şey anlatır. İnsanların amaçlarını, korkularını, hislerini anlatan kocaman bir dünya çizer. Oysa koskoca bir insan yaşamı, bir cümleyle anlatılabilir mi? Bir insan yaşamı nedir? Yemek yemek, su içmek, uyumak... Bunlar insan için mad-di ihtiyaçlardır. İnsanın bedenini sağlıklı tutması için gerekli olan ihtiyaçlardır. Ama insan sadece bir bedenden mi ibarettir?

İnsanı diğer varlıklardan ayıran şey ruhtur. Peki, ruhumuzun neye ihtiyacı vardır? Günümüzde bu sorunun pek bir önemi yoktur aslında. Ama bazıları için de o kadar önemlidir ki ruhunu eğlendirmek için çok para harcayıp bütün eğlence mekânlarını gezer. Ancak ruhu tatmin olmaz. Oysa çok para harcamıştı, çok uğraşmıştı ama bir türlü istediğine kavuşamamıştı. Neydi ruhunun istediği? İşte bu soruyu da çok güzel cevaplıyor Rasim Özdenören: "Bir türlü istediğine kavuşamamıştı, neydi istediği, niçin istiyordu? Bir rahat solukmak, sabahleyin asabı bozulmadan uyanmak, gözlerini sabah ezanına açmak, güzel şeyler görmek" Bu da bir alıntı ama kendi yaptığı çaresizliği anlatan bir alıntı. Rahat soluk almak çok mu zor veya mutlu uyanmak? Bir insan neden bunları istesin ki kolay değil midir bunlara kavuşmak?

Aslında doğduğumuzda anda bunlara sahip değil miydik? O zaman, nasıl kaybettik? İnsan sahip olduğu şeylerin kıymetini bilmeyen bir varlıktır ve her zaman daha fazlası için çalışmıştır. Hiç durmadan, soluk almadan sadece daha fazlası için çalışmıştır ve sonunda rahat bir soluk almayı da mutlu yaşamayı da unutturmuştur. Ne zaman bitmiştir daha fazlası için çalışma? Şu kadar daha biriksin sonra tatile çıkarız, sözlerini hepimiz çok kez duyduk değil mi? Ne demektir tatil? Unuttuğumuz "rahat soluk almayı, mutlu uyanmayı" hatırlamak mıydı? Peki, neden bunları hatırlamak için belli bir tarihi bekliyoruz ki? Ya da o tarihe kadar vaktimiz yetmezse... Yine bir alıntıyla anlatmak istiyorum. Gününü değerlendirmeye bakacaksın günün nasıl değerlenir? Bak anlatayım: Şimdi ömrünü bitmiş say, ömrün bitmiş de sen yalvarmış yakarmışsın ve sana gözyaşların için çabandan bir gün vermişler. İşte o son çüde ne yapacaksın her gün onu yapacaksın. O zaman bu bahçede gezinmem ki, der çocuk. Ne yaparsın ya? Ağlarım." O zaman çocuk gibi ağlamalı mıyız elimizden giden her saniye için. Hayır, savaşmalıyız. Gül yetiştiren adam gibi savaşmalıyız. Hiç vazgeçmeden, hiç korkmadan... Kendimiz için en iyi şeyi yapmalıyız: Savaşmalıyız!

DERYA BETÜL AKYÜZ

İÇİMİZDE KAYBOLAN IŞIK: MERHAMET

İçimizde sönmeye yüz tutmuş insanlık kandilini yeniden tutuşturacak ve bizi insanlığımıza geri çağırarak olan duygunun "merhamet" olduğunu söylüyor Kemal Sayar. İnsana insan olduğunu, bir kalbinin olduğunu hatırlatan duygudur merhamet. O yüzden merhametini kaybeden insanlığını da kaybediyor. Oysaki bir insana, canlıya kadına, erkeğe kısacası kalbinin içinde ufacık da olsa vicdan kırıntısı olan herkese giydiği kıyafetten taktığı saatten daha fazla yakışan şey merhamettir. Ama günümüzdeki olaylara baktığımızda "Bu da insanlığa sığar mı? İnsan olan merhametli olan böyle mi yapar?" dediğimiz olayları yaşıyoruz maalesef. Örnek verecek olursak başta insanlığımızın utanç tablosu, kanayan yaramız Kudüs... Her gün yüzlerce çocuk, kadın, yaşlı demeden katlediliyor; bu zulmü bu katliamı yapanlar insan değil mi? Görünüşte insan olsalar da içlerinde merhametin zerre kırıntısı olmayan sadece et ve kemikten oluşan insan silüetleri...

İşte merhamet olmayınca insan kendi cinsine en akıl almadık kötülükleri reva görebiliyor. Oysaki kaynağı iman olan merhamet kötülüklerin panzehri olabilir, sadece kendisi için değil başkaları için de var olması gerektiğini öğrendiğinde merhameti kuşanır insan. Her bir insan diğerinin derdiyle hemhal olduğunda onun acısını yüreğinde hissettiğinde dünya daha huzurlu bir yere dönüşecek. Zulüm, zorbalık, haksız yere cana kıyma masum insanlara saldırı ve daha pek çok kötülüğü toplumumuzdan silmek merhamet duygusu ile gerçekleşir. Rahmet Peygamberi'nin dediği gibi: **"İnsanlara merhamet etmeyene Allah da merhamet etmez."** belki de sözün bittiği yer gerçek manada burasıdır.

ELİF SÜMEYYE KOCA

DEMOKRASİ TARİHİMİZİN KARA LEKESİ: 28 ŞUBAT

Darbe, ordu veya diğer hükümet yöneticileri tarafından görevdeki lideri görevden almak için yapılan yasa dışı ve açık bir girişimdir. Postmodern darbe ise "Türkiye'de yaşanmış 28 Şubat sürecinde yönetime doğrudan el koymayıp medya aracılığıyla hükümetin istifaya zorlanması sürecine verilen addır." 28 Şubat sürecinin başlangıcı olarak bilinen 28 Şubat 1997 tarihinde güya "irtica tehlikesi" sebebiyle toplanan Milli Güvenlik Kurulu, yedi saat süren toplantısı ile bin yıl sürecini iddia ettikleri süreci başlattı.

Türkiye'nin yakın tarihinde toplumun siyasal ve ekonomik yapısını derinden etkileyen ve yönlendiren iki askeri darbe (27 Mayıs ve 12 Eylül) ve iki askeri muhtıra (12 Mart ve 28 Şubat) bulunmaktadır. Darbelerle siyasal iktidara doğrudan el koyan askerler, muhtıralarla da siviller aracılığı ile siyasal gelişmeleri kontrol altına alıp yönlendirmişlerdir. Darbe ve muhtıralar, askeri çevrelerin seçim sonuçlarıyla ortaya çıkan siyasal duruma veya siyasal iktidarın icraatlarına müdahale etme girişimidir. Askeri çevrelerin topluma, siyasete, siyasal oluşumlara müdahale etme, onları yönlendirme, insan hakları ihlallerinde bulunarak mağduriyetler yaratma, bazı siyasal eğilimlerin önünü keserek bazılarının tek yanlı egemen olmasını sağlama girişimleri yeni bir alışkanlık değildir. Batılılaşma doğrultusundaki siyaset değişikliklerine direnç gösteren çevrelerin bu dirençlerini kırmaya yönelik olarak başlatılan müdahale girişimleri, ilerleyen yıllarda devletin kurucu felsefesiyle örtüşmeyen tüm gelişmeleri hizaya sokma, kontrol altına alarak disipline etme yöntemi olarak gelişmiştir. Darbeler ve muhtıralar, askerlerin ve onlarla birlikte hareket eden çevrelerin kendilerini devletin asıl sahibi, sorumlusu görme anlayışının ürünüdür. 28 Şubat süreci de aynı yaklaşımın bir sonucu olarak ortaya çıkmıştır.

28 Şubat Postmodern darbesi güya "irtica"yı hedef almıştı. Siyasi bir amaç taşımayan, devlete karşı gelmeyen sivil toplum kuruluşları ve Kur'an kursları irticai örgüt muamelesine maruz bırakılmıştı. Ülkede yapılan dinî faaliyetler çarpıtılmış; İslam'ı ve Müslümanları kötü gösterip irtica damgasını vurmak için sahte şeyhler ve tarikatlar ortaya atılmıştı.

Darbeyi yapmadan önce bu uygun ortamı hazırlayıp ardından kısıtlama ve yasakları getirdiler. Bahsedilen MGK kararının 13. maddesinde; "...kiyafetle ilgili kanuna aykırı olarak ortaya çıkan ve Türkiye'yi çağırdışı bir görünüme yöneltmek uygulamalara mâni olunmalı, bu konudaki kanun ve Anayasa Mahkemesi kararları öncelikle ve özellikle kamu kurum ve kuruluşlarında titizlikle uygulanmalı..." ifadeleri yer almaktaydı. Bu kararda belirtildiği gibi, kamu kurum ve kuruluşlarında çalışan yüzlerce personel işten atıldı ve yeni iş sahibi olmaları engellendi. Yüksek Askerî Şûra kararıyla ordudan atılan bini aşkın askerin bu muameleyi görmesinin sebebi ailesindeki hanımların başörtülü olması ve kendilerinin de namaz gibi dinî vecibeleri yerine getirmesiydi. Bu dönemde en büyük darbe hayallerine kavuşmak üzere sınava hazırlanmış, derece yaparak istediği bölümleri kazandıkları halde önleri kapatılan öğrencilere indi. Toplantının ardından MGK Başmüşaviri, rektörlere başörtülü öğrencilerin üniversiteye alınmamasına dair bir brifing verdi. Bunun üzerine Rektörler komitesi de kiyafetle ilgili benzer vurgular içeren bir bildiri yayınladı. İstanbul Üniversitesi Rektörlüğü'nün 23 Şubat 1998 tarihinde yayınladığı "Başörtülü ve Sakallı Öğrenciler" konulu genelgede; "Üniversitemiz kampüslerin veya binaların giriş kapılarındaki gerekli denetimlerinin yapılarak yeni düzenlemeye göre verilmiş öğrenci kimliği -baş açık, saçlar toplanmış, küpesiz fotoğrafı- olmayan (yabancı uyruklu öğrenciler dâhil) öğrencilerin içeri alınmaları gerekmektedir." ifadeleri yer almaktaydı.

Yalnızca İslâmî düşünce yapısına sahip öğrenciler değil, kılık-kiyafet düzenlemesine karşı çıkan muhtelif inanç ve siyasî görüşe sahip 35 bin öğrenci tek tip insan modelini protesto etmek için eylemler düzenledi. Oluşan yoğun tepki üzerine sakallı öğrencilerin üniversiteye alınmamasına dair yönelik uygulamadan vazgeçildi.

1990'lı yılların en çağdaş, en medenî (!), en batılı ve en yenilikçi Avrupa özentileri ile dolu Türkiye'sinde tesettürlü kadınlara "gerici, bağnaz, çağdışı, terörist (!)" gözüyle bakılıyordu. Özellikle tesettürlü öğrenciler, üniversitelerde çok büyük bir baskı görmekte ve ağır hakaretlere maruz bırakılmaktaydı. İstanbul Üniversitesinde "ikna odaları" adı ile bir çalışma başlatıldı. Projenin amacı başörtülü öğrenciler üzerinde psikolojik baskı kurup, başlarını açtırmaktı. Projeye göre üniversiteye gelen tesettürlü öğrencilere: "Bir görüşme yapmanız gerekiyor." denilerek onları yalnız başlarına içinde bir üniversite hocası ve bir psikoloğun bulunduğu bir odaya alarak çeşitli yöntemlerle başını açmaya zorluyor ve başını açacağına dair taahhütname imzalatmaya çalışıyorlardı. İkna odalarına alınan yüzlerce öğrenciden az bir kısmı başını açmış, çoğunluk ise direnmeye devam etmişti. İkna odalarında başlarını açmayanlar "irticai örgüt üyeliği"nden yargılanmış ve türlü cezalara çarptırılmışlardı. Eylemlere katılanlar da hakeza... Bu uygulama ve yaptırımlar sadece İstanbul Üniversitesinde değil, Anadolu'daki üniversitelerde de uygulanmıştı. Sivas Cumhuriyet Üniversitesi mezuniyet töreninde hemşirelik bölümünden aralarında okul birincisinin de bulunduğu üç öğrenci, tesettürlü olmaları sebebiyle törene alınmamış ve diplomaları verilmemişti. Sürecin en çarpıcı örneği ise hamileliği döneminde eyleme katıldığı gerekçesi ile gözaltına alınmış ve orada polislerin kötü muamelesi ile bebeğini kaybetmiş Nuray Canan Songür'ün hikâyesidir. Daha birçok trajedi yaşanmıştır bu süreçte. 28 Şubat sürecini yönetenler bin yıl süreceğini öne sürmüşlerdi. Nitekim çok yakın bir tarih olan 2012 de başörtüsü ile ilgili yapılan tartışmalarda bile insanların aklında kalan bu "gerici, bağnaz, terörist(!)" algısını görebilmekteyiz. 28 Şubat bin yıl sürmedi ama bin yıl gibi geçen, çok zor bir süreçti.

Elif AKALIN

Edebiyat; düşünce , duygu, olay ve imgelerin (hayallerin) insanlarda estetik zevk oluşturacak şekilde söz ve yazıyla anlatılmasına denir. Sözlü Edebiyat; anlatım aracı olarak sözü kullanıldığı, yazının bulunmadığı çağlarda üretilmiş, dilden dile söylenerek günümüze gelmiş, halkın ortak malı olmuş ürünleri içerir. Bildiğiniz üzere edebiyat sadece sözden ibaret değildir. Edebiyat yaptığımız çoğu şeyi kapsar mesela en örnek müzik edebiyatın içine girer.

Sanatın ve Aydınlanmanın Zaferi: Klasik Müzik Tarihi

Batı kökenli bir müzik türü olan klasik müzik, ağırlıklı olarak 15. yüzyıl - 18. yüzyıl arasında yaşamış bestecilerin çalışmalarından oluşuyor. Avrupa'yı derinden etkileyen rönesans hareketleriyle başlayan ve aydınlanmanın sembolü haline gelen klasik müzik; rönesans, barok, klasik ve romantik dönem gibi evrelerde inceleniyor. Günümüzde hayatın pek çok alanında karşımıza çıkan ve müzik dünyasını halen etkileyen klasik batı müziği nedir, ne gibi özelliklere sahiptir, biliyor musun? İşte klasik müzik tarihine dair bilmen gereken her şey...

Mozart - Requiem

Wolfgang Amadeus Mozart (27 Ocak 1756, Salzburg - 5 Aralık 1791, Viyana) veya vaftiz adıyla Johannes Chrysostomus Wolfgangus Theophilus Mozart, Klasik Batı Müziği'nde Klasik dönemin etkili ve üretken bestekârlarından biridir.

Kutsal Roma İmparatorluğu'na bağlı Salzburg'da doğan Mozart, olağanüstü yeteneklerini erken yaşta göstermeye başladı. Beş yaşında piyano ve keman konusunda yetkin hale gelmiş, beste yapmaya başlamıştı ve Avrupalı kraliyet ailelerine konserler veriyordu. 17 yaşında Mozart, Salzburg sarayında müzisyen olarak görev yapmaya başladı ama orada tatmin olmayınca daha iyi bir pozisyon aramak üzere seyahatlere çıkmaya başladı. 1781'de Viyana seyahati sırasında Salzburg'daki görevinden ihraç edildi. Bunun üzerine Viyana'da kalmaya karar verdi. Viyana'da daha meşhurdur ama maddi güvencesi daha azdı. En ünlü senfonilerinin, konçertolarının ve operalarının birçoğunu ve Requiem'in bazı kısımlarını Viyana'daki son yıllarında besteledi. 35 yaşında öldüğünde Requiem henüz tamamlanmamıştı. Ölümüyle ilgili ayrıntılar hâlâ tartışma konusudur.[1] Bestelediği 600'den fazla eserin birçoğu senfoni, konçerto, oda, opera ve koro müziğinin zirve noktaları olarak kabul edilir.[2][3] Mozart tüm zamanların en önemli klasik bestecileri arasında sayılır ve Batı müziği üzerindeki etkisi çok derindir. Ludwig van Beethoven ilk eserlerini Mozart'ın gölgesinde bestelemiştir. Joseph Haydn, Mozart için "Böyle bir yetenek 100 yıl boyunca bir daha gelmez." demiştir. [4]

Klasik Müzik Nedir?

Klasik müzik tabiri, 15. yüzyıldan itibaren Avrupa'da başlayan yenilikçi ve aydınlanma yanlısı müzik ekolünü tanımlamak amacıyla kullanılıyor. Beethoven, Mozart, Bach, Schubert gibi çok sayıda bestecinin çok sesli eserlerini kapsayan klasik müzik; yaylı, üfleme, vurmalı ve tuşlu enstrümanlar çalan geniş orkestralar tarafından icra ediliyor. Günümüzde neo-klasik müzik olarak varlığını hala sürdüren müzik türünün altın çağını ise 15. ve 18. yüzyıllar arasındaki süreç oluşturuyor. Bu dönemde Avrupa'da tiyatrodan edebiyata, felsefeden bilime dek çok sayıda alanda yaşanan yeniliklerin bir yansıması olan klasik müzik; dinlendiren, huzur veren ve yaşam kalitesini artıran bir tür olması nedeniyle günümüzde de çok sayıda dinleyicinin beğenisini kazanıyor.

Beethoven- Moonlight Sonata

Ludwig van Beethoven (16 Aralık 1770 - 26 Mart 1827), Alman besteci.

Ludwig van Beethoven Bonn'da 8 oğlu olan, fakat bunların hepsinin de kendisi gibi engelli olduğu bir ailenin çocuğudur. İlk müzik öğretmeni babasıdır. Alkolik bir müzisyen olan babasının Beethoven'a piyano eğitiminde çok sert ve acımasız davrandığı bilinir. Mutsuz bir çocukluk geçiren Beethoven, küçük yaşlarda ailesinin geçimine katkıda bulunmak için kilisede piyano çalarak çalışmaya başlamıştır. 1787 yılında Mozart'la çalışmak umuduyla Viyana'ya gitti. Mozart ile bir süre çalışma fırsatı bulsa da annesinin hastalığı nedeniyle Bonn'a döndü. Annesinin ölümünden sonra 1792'de Viyana'ya geri döndüğünde Mozart'ın ölmüş olduğunu öğrendi. 1792 yılında Viyana'ya giden Beethoven klasik müziğin ünlü bestecisi Joseph Haydn'in yanında çalışmaya başladı. Joseph Haydn kısa sürede Beethoven'ın üstün yeteneğini fark etti ve her konuda ona destek oldu. Beethoven, başlarda besteci olarak değil piyanist olarak adını duyurdu. Daha sonra yaptığı bestelerle klasik müziğin 19. yüzyılın sonuna kadar yaşayan tüm müzisyenlerini etkiledi. Beethoven'ın dokuz senfonisi, beş piyano konçertosu, bir keman konçertosu, bir piyano, keman ve çello için üçlü konçerto, otuz iki piyano sonatı ve birçok oda müziği eseri bulunmaktadır. Sadece bir opera, Fidelio, bestelemiştir. İlk senfonisini 1800 yılında yapmıştır. 3. senfonisini, Eroica olarak da bilinir, Napolyon'a Avrupa'ya demokrasi getirdiği için adamıştır. Ancak daha sonra Napolyon kendini İmparator ilan ettiğinde bu adamayı geri almıştır. 9. senfoni ise en çok bilinen ve bugün Avrupa Birliği marşı da olan en çarpıcı senfonisidir. Beethoven çok titiz çalışan bir müzisyendi. Müziği, ifade gücü ve teknik olarak çok üst seviyedeydi. Beethoven, Haydn ve Mozart'tan devraldığı prensipleri geliştirdi, daha uzun besteler yazdı ve daha tutkulu, dramatik eserler oluşturdu. Özellikle Op. 109 piyano sonatıyla Klasik müziğin Romantik Dönemini başlatmıştır. Yaşamı boyunca sağlık problemleri çeken Beethoven 1801'de işitme problemleri yaşamaya başlamış ve 1817'de tamamen sağır olmuştur. Bu dönemden sonra sağırılık müzik yaşamını hiçbir şekilde etkilememiştir. 9. senfoniye sağırılık döneminde bestelemiştir. 1827 yılında 56 yaşındayken dünyaca tanınan bir besteci olarak siroz hastalığı nedeniyle vefat etmiştir ve cenazesine otuz bine yakın insan katılmıştır.

Vivaldi- La Follia

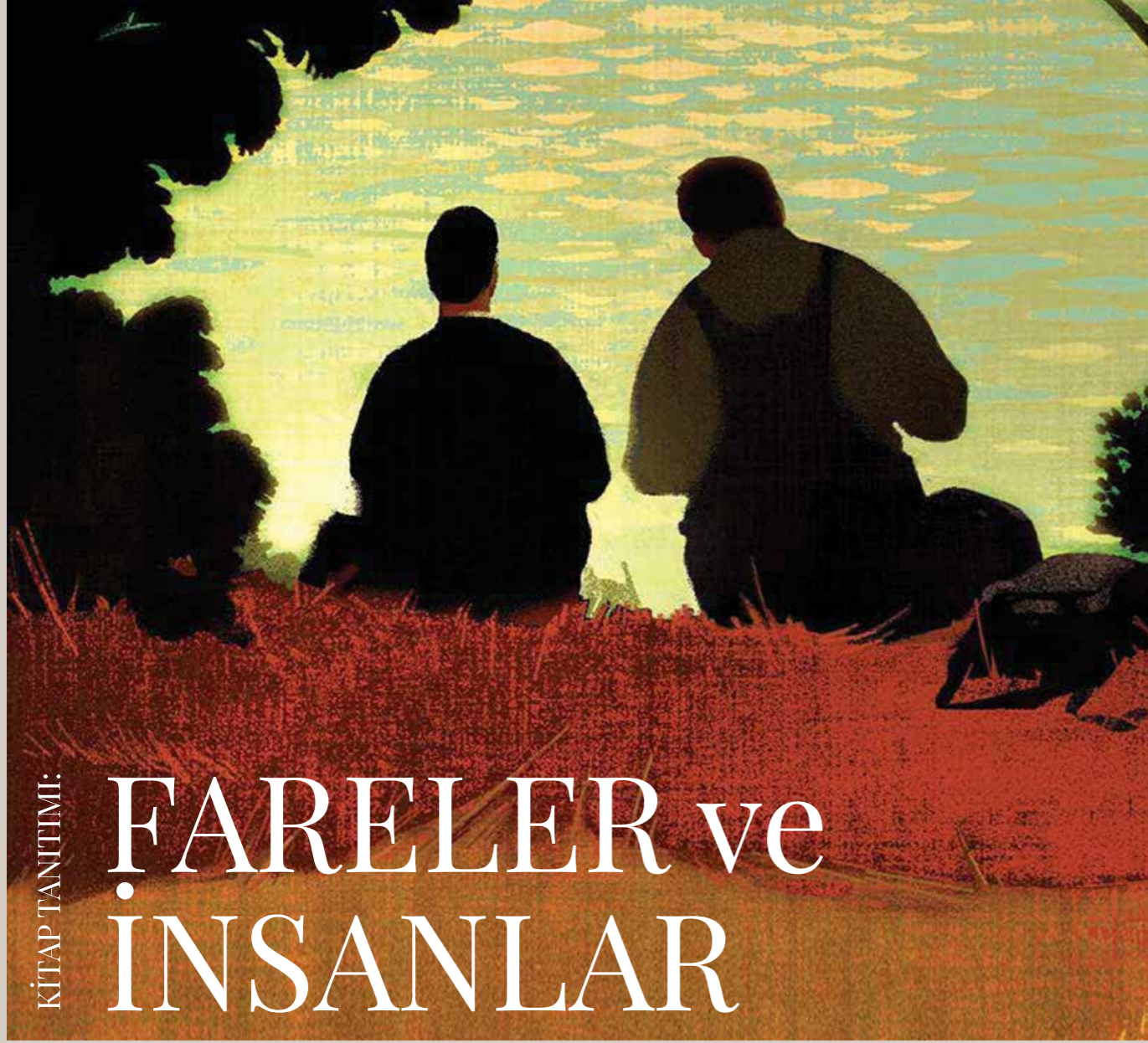
Vivaldi, 4 Mart 1678 tarihinde Venedik'te dünyaya geldi. Lakabı Kızıl Rahip'ti. Babası, önceleri berberlik yapmış, daha sonra ise başarılı bir kemancı olmuştu. Antonio Vivaldi, ilk müzik eğitimini babasından almıştır. Annesi ise bir terzinin kızıydı.

Antonio Vivaldi, 1693-1703 seneleri arasında dini eğitim aldı. Bu arada 1696 yılında St. Mark kilisesinde kemancı olarak çalıştı. 1703'te ilk resmi işine, Venedik'teki dört yetimhaneden biri olan ve kızlara müzik eğitiminin verildiği, Pio Ospedale della Pietà'da başladı. Kızlar yetimhanesinde çalışırken bu okulla birlikte Avrupa'nın pek çok yerinde konser vermiştir. 1709 yılında bu görevinden ayrıldı. Antonio Vivaldi'nin Op.1 sonat seti 1705 yılında yayımlandı. 1709'da Op.2 keman sonatını Danimarka Kralı IV. Frederik'e ithafen yayınladı. 1723 ile 1724 yıllarında Roma'daki karnaval mevsimi için üç opera yazdı. 1725'te yazdığı eseri Op. 8, Il cimento dell'armonico e dell'inventione ile ünü daha da yayıldı. Bu yıllarda opera sanatçısı Anna Giraud ile ilişkisi başladı. 1725 yılından sonra tek başına konserler vermeye, konçertolar yazmaya başlamış ve Avrupa çapında büyük ün sahibi olmuştur. Antonio Vivaldi'nin hemen tüm yaratıları keman konçertosu biçimindedir. Müzik tarihinin ilk konçertolarının yazıldığı döneme rast gelir, hatta konçerto eserlerin yaratıcısı olarak kabul edilir. Bu yüzden Konçertonun Babası diye anılır. Fakat, Vivaldi herkesin zannettiği gibi sadece keman ve orkestra eserleri yazmamıştır. Kemanın yanısıra flüt, obua, fagot gibi çalgılar için yazdığı birçok konçerto ve konçerto grosso'nun yanısıra, birçok sahne kantatı ve bilinen 38 opera eseri vardır. 1737'de görevde yaptığı Ferrara'nın yöneticileriyle Vivaldi arasında sergilenen operaların seçimi konusunda çıkan anlaşmazlık Vivaldi'nin işinden olmasına yol açtı. Bu olayın ardından Vivaldi, Amsterdam'a yerleşti. 28 Temmuz 1741 tarihinde Graz'da Anna'yı dinlemek için Avusturya'ya yaptığı yolculuğu sırasında Viyana'da konakladığı bir dulun evinde hayatını kaybetti. Hemen aynı gün kimsesizler mezarlığına gömüldü. Tüm hayatı boyunca kronik astım bronşit hastalığı ile uğraştı. Vivaldi'nin 500'den fazla konçertosu vardır. Fransız Barok müziğinin nefesli çalgılar ağırlıktayken, onun müziğinde yaylı çalgılar önem kazanır. 230 keman konçertosunun yanında, flüt, obua, çello, viyola, mandolin konçertoları vardır.

Joseph-Maurice Ravel-Bolero

Fransız, besteci. Belirli bir müzik akımına bağlanmamış, yapıtlarında İz-lenimcilik'le (Empresyonizm) 18. yy Fransız müziğini bağdaştırmıştır. 7 Mart 1875'te İspanya'ya yakın bir Bask bölgesi olan Saint-Jean-de-Luz yakınlarındaki Ciboure'da doğdu, 28 Aralık 1937'de Paris'te öldü. Babası İsviçre asıllı, annesi Basklı'ydı. Ravel doğduktan hemen sonra aile Paris'e göç etti. Küçük yaşlarda müzik yeteneği belirginleşince Ravel, çeşitli öğretmenlerden piyano ve armoni dersleri aldı. 1889'da Paris Konservatuarı'na girdi. 1905'e değin kaldığı bu okulda Emile Pessard'dan armoni, Andre Gedalge'den kontrpuan ve Gabriel Faure'den beste dersleri aldı. Bu dönemde içlerinde Pavane pour une infante defunte (Ölü Bir Prenses İçin Pavan), piyano için Sonatine ve Yaylı Sazlar Dörtlüsü de olan bazı ünlü yapıtlarını besteledi. Bütün bu yapıtlar, onun daha yirmi yaşlarında tam bir olgunluğa eriştiğini gösterir. İlk yapıtları olgunluk açısından sonraki yapıtlarıyla pek az farklılık gösteren sayılı bestecilerden biridir. Ravel konservatuvar yıllarında dört kez girdiği Roma Ödülü yarışmalarından birinde ikincilik ödülü aldı. Başka yarışmalarda ise, aşın tutucu seçici kurulun yapıtlarını "fazla ilerici" bularak hiçbir derece vermemesi müzik çevrelerinde büyük tartışmalara yol açtı. Bunun sonucu konservatuvar müdürü Theodore Dubois istifaya zorlandı ve yerine Gabriel Faure geçti. Ravel art arda verdiği, ince işçiliğiyle hemen hemen hepsi kusursuz nitelikteki yapıtlarıyla kendini müzik dünyasına kabul ettirdi. Oda müziği ve orkestra yapıtlarının yanı sıra yazdığı L'heure espagnole (İspanyol Saati) adlı tek perdelik operası 1911'de Paris'te Opera-Comique'te sahnelendi. Gene bu dönemde Diaghilev'in İsmarlaması üzerine ünlü Rus Baleleri topluluğu için yazdığı Daphnis et Chloe (Dafni ve Khloe) balesi onun başyapıtlarından sayılır. I.Dünya Savaşı yıllarında bir süre cepheye şoför olarak görev yapan Ravel, bünyesinin zayıflığı nedeniyle 1917'de ordudan ayrıldı. Paris yakınlarında Rambouillet Ormanı'nda Montfort-L'Amaury'de birkaç dostuyla birlikte yan münzevi bir yaşam sürmeye başladı. 1924'te yazar G. Colette'in librettosu üstüne bestelediği Lenfant et les sortileges (Çocuk ve Büyücüler) bale-operası çağdaş lirik sahne yapıtlarının en önemlileri arasındadır. 1928'de balerin Ida Rubinstein'in (1880-1960) isteği üzerine ünlü Bolero'yu besteledi. 1931'de yazdığı iki piyano konçertosundan birini, I.Dünya Savaşı'nda sağ kolunu yitiren Paul Wittgenstein için yalnız sol elle çalınacak biçimde düzenledi. 1933'te geçirdiği beyin kanaması nedeniyle sağlığı gittikçe bozuldu, 1937'de yapılan başarısız bir beyin ameliyatı sonucu öldü.

Sena UZUNTAŞ 9/B

Romanın asıl ismi Of Mice And Men'dir. John Steinbeck tarafından yazılan roman MEB 100 Temel Eser arasına girmiştir. Kitap, zeki George Milton ve kuvvetli ama saf yoldaşı Lennie Small'un başından geçen olayları anlatır. Şimdi kitaptan alıntılar ile beraber size kitabı yorumlayacağım.

"İnsanın iyi olmak için akla ihtiyacı yoktur. Hatta bana bazen tam tersi olmalı gibi gelir. Çok zeki birini ele al, hemen hiçbir zaman iyi biri olmadığını görürsün." -Slim Lennie diğer insanlara göre daha saf ve masum bir karakterdir. Dev gibi büyük ve güçlü olan bu adam sanılanın aksine çocuksu davranışlara sahiptir. George ve Lennie'nin onları hayata bağlayan bir hayalleri vardır. Bir çiftlikleri olacak, tavşanları olacak, tavşanları Lennie besleyecek, toprakların geliriyle yaşayacaklar, kış gelince de iş gücü bırakıp sobanın yanında keyif çatacaklar. Tek sorun ise bu hayalin gerçekleşmesinin o devir için çok zor olması.

"Bizim gibi çiftlik ırgatlığı yapanlar, dünyanın en yalnız insanlarıdır. Biz onlar gibi değiliz. Bizim gelecek planlarımız var. Derdimizi paylaşacak bizi seven biri var. Başımızı sokacak yer bulamadık diye barlara dalıp paramızı son kuruşuna kadar harcayanlardan değiliz biz. Öyleleri hapse girse kimsenin umurunda olmaz. Ama biz öyle değiliz." -George Milton Onları diğerlerinden ayıran şey bu zor şartlarda bile hayal kurabilmeleri idi. Ayrıca hayalleri için çalışıp pes etmemeleri de onların azminin göstergesidir.

"Biz öyle değiliz! Neden değiliz? Çünkü sen bana bakarsın, ben sana bakarım da ondan." -Lennie Small İki kişi içinde her şeyden önce dostluk geliyordu. Belki de birbirlerinden başka kimseleri olmaması onları birbirlerine daha çok bağlıyordu. George Lennie'nin adeta ebeveyni gibiydi.

"Üzülme, bazen mecbur kalır insan." -Slim Hikâyenin sonuna geldiğimizde ise Lennie yaptığı hatadan dolayı cezalandırılacaktı. Çok acı bir ölüm onu bekliyordu. Hayat bazen zor sorular sorar. İçinden çıkmakta zorlanacağımız sorular. Ama en zor seçim yapmaktır. George'un payına düşen soru ömürlük bir sınavdan kalmak gibiydi. Lennie'nin kurtulma şansı yoktu. Fakat George ona acısız ölümü getirebilirdi. O da bunu seçti. Bazen fedakârlık yapmak gerekir; duygularını, anılarını, yaşanmışlıkları ve hayalleri feda etmek gerekir. George da fedakârlık yaptı. Sonuçları kendi için çok ağır olsa da. Lennie'yi bulduğunda ölümünden habersiz masum adam son kez hayallerini dinlemek istedi ve o kurşunla beraber Lennie ve onca hayal sonsuzluğa gömüldü. Artık George'nin ne Slim'den ne Candy'den ne de Crocks'tan bir farkı kalmıştı. Yaptığı fedakârlık ona yalnızlığı getirdi. O da artık yalnızlığın bir mahkûmuydu. Sonrasında geriye kalan sadece yaşanmamış bir hayal ve hayallerin kurulduğu tatlı anılar oldu.

"Fareler ve insanların en iyi düşünölmüş planları genellikle boşa gider. Ve bizi ıstırap ve acıyla baş başa bırakır. Vaadedilen saadet yerine." Robert Burns

TUANA ÇELEBİ

MÜHEYYA

Zifir yerini aydınlığa bırakıyor
Gün, peşini ertesine...
Uyuklayan bedenlerin ruhları geri gelmek üzere
Düşüncelerim hala gözlerimin üstünde,
Kapatmaya engel bekler göz kapaklarımı...

"Gündüzler senin olsun! "der bir ses,
Geceler zaten senin.
"Ruhaniyetini dürten vicdan bekçileri ile
Sabaha çıkmadan rahat etmek
Pek de mümkün değil bilirsin." derim.
Gök kapılarını açıncaya dek
Müheyya olur derdime gözlerim!

Ravzanur AKKULAK

Hicran

Ah Behram,
Yine mi ayak çöktü üstümüze?
Mahur bakışlarını kaplamış hüznün.
Ağlar yüreğim kamburuna fütur düşmüşçesine

Ah Behram,
Bakıyorum şimdi ardından.
Tozlanmış matemleri miras bırakmışsın bana.
Vitrinde hâlâ verdiği papatyalar.
Kurumuş yapraklar yokluğuna ahuzar!

Ah Behram,
Nasıl uzadı saçlarım bir bilsen?
Aklımda, kondurduğun müstesna buseler.
Meftun bedenim misafir bu dünyaya
Kalbimdeki günahlar yalnız sana müdânâ

İkbal SARIGÖZ

SEN GİBİ

Akılda kalan yalnızca bir gülüş,
İçinde var rengârenk düş...
Sahi, yaşanmasaydı gözden düşüş?
Gerçekleşecek ne hayallerim vardı seninle?
Şimdi hepsi yalnızca bir düş!
Düşlere kapılma!
Zaten her şey hüznün, her şey acı değil hayatta!
Yaşadığın sürece güzel şeyler de var hatta
Gökyüzü, bulutlar, şiirler, dizeler...
Anlamıyla yaşamak zaten ayrı nimet,
Yeryüzü huzur; gez; dolaş...
Manzaraya karşı rüyalara dal, et minnet!
Hepsi güzel değil mi?
Yağmur gibi güzel!
Mutluluklar şiirin en dibi.
Hayatta daha güzel şeyler de var sen gibi...

ESMANUR ÇETİNKAYA

Sen mi, Ben mi?

Bak, denizin üstünde bir gemi!
Nasıl da süzülüyor kuşlar misali,
Beyaz köpükleri, bulutları andıran
Akıntıma kapılıp da gitme der gibi.

Geçen saatlerden ne kaldı geriye?
Toprağın altında bin bir ceset...
Bakarsın gökyüzüne, neyim ben?
Yıldızlar göz kırpar, alay edercesinden

Bir kalem bir kâğıt, derdine derman
Derman nedir ki dert olmadan?
Derdimi anlatsın sana geçen zaman
Varsa dermanı beni bulamayan...
Her ayrıntısında farklı bir hikâye...
Her hikâyesinde farklı bir ayrıntı...
Gitgide kötüleşir yazdıklarım.
Senden bana esen soğuk rüzgârlar cabası!

Gözünden akan bir damla yaş,
Dudağından çıkan bir kelime,
Benden aldıklarını geri verse
Yaşanmışlıklar unutulur mu yaşadığını bildiğin halde?

BUĞLEM TIRAŞ

İnhidam

Kalbime çiçek açtıranın
Hazanındayım!
Köklerime uzanan zedelenmiş varaklar...
Dallarımda sallanan poyrazımsı esinti...
Yine dibim aynı
İri yarı odunumsu
Lâkin vardır!
Değişmeyen her hakikatte bir saye.
Halkalarımı saydım,
Bu hasım gece de.
Bir güneşin batışıyla
Ölüm kadar yaşlanmışım meğer

İkbal SARIGÖZ

Sensizliğin Dili: Hayat ve Öğrenme Üzerine Yolculuk

Hayat, zorlu sancılı bir öğretmen, ben de acemi gözünü yeni açılmaya başlamış bir öğrenci.
Madem öyle; kim kime direnmeli, kim kime neyi dayatmalı?
Ben mi öğretmene karşı durmalıyım yoksa o mu bana sabredip beni yontmalı?
Hangimiz çıkartmalı hünerlerini ortaya, galip kim?
Bu hikâyeden bir galip çıkarabilecek olan var mıdır ki?
Şartlar adil değilse karşılaştırmak mümkün müdür, ne dersin?
Hangimizin dağı daha yüksek, kime daha çok kar yağıyor?
Her yüksek dağ, yağın karını taşıyabilir mi? Yoksa bazen çığ olup düşer mi yokuş aşağı, tepetaklak?
Öğretmenin de öğrenci gibi var mıdır sonsuz sessizliğe varan geceleri, yoksa tüm âlemi duymazdan gelerek uyuyabilir mi?
Her şeyden haberdar ama belki de kelimeleri yetersiz.
Belki de öğrenci direktmemeli, bazen sadece dinlemeyi öğrenmeli.
Belki bazen de öğretmen, öğrenciyi anlamak için dinlemeyi tercih etmeli.
İkisi de aynı anda konuşmaya çalışır ise saman tarlalarında uçuşan samanlar misali ortalık toz duman olmaz mı?
Gün gelir gözyaşlarıyla yüzünü yıkayıp kendine gelmek zorunda kalır, gün gelir o aynı damlaları mutluluktan dolayı akıtırsın.
Bu iki arada da hayata birçok anlam yüklemeye çalışırken suçu öğretmene atarsın...
Ne ben direnmeliyim hayata ne de o bana direktmeli.
Sırasıyla dinlemeyi ve görmeyi öğrenmeli.
Susmalı ki kalabalık yapan kelimelerinin kargaşasından çıkmalı, susmayı ve sessizliğin ne demek istediğini anlamaya çalışmalı.
Yoksa her şey kelimelerle mi anlatılır zannettin, ne büyük yanılgı!
Öğretmen de öğrenci de en çok sustuğu an konuşmaz mı?

RAVZANUR AKKULAK

ŞEHİDİMDEN MEKTUP

Vatanıma ve Vatana Canı Feda Olanlara,

Yine karlı dağların eteklerindeydik. Bu dağlarda kuş uçmaz kervan geçmez, kimse kolay kolay buralara uğramaz. Çünkü bu dağlar hainlerin pusu kurması için en müsait yerlerdir. Biz de yine bir düşman planını çökertmek için çalışıyorduk. Sonrasında hain bir çete tarafından beklenmedik bir saldırıya uğradık. İşte o zaman vatani koruma görevi tam anlamıyla bize düşmüştü. Tüm kurşunlar sırayla çekirdeğinden çıkmaya başladı. Düşman bir bir yere serilirken son kurşunu sıktığımi fark ettim. Aniden göğsüme saplanan kurşun ile yere yığıldım. Asker arkadaşlarım başıma toplandı. Bembeyaz karların kırmızı kanlarla boyandığı gördüğümde içim huzurla ve mutlulukla doldu. İnsanın cennetle müjdelenmesinden daha hayırlı bir haber var mıdır ki? Hiç gülmediğim gibi gülümsedim. Sonra tabuta koydular bedenimi. Kimi zaman kar kapladı mezarımı, kimi zaman güneş kavurdu toprağımı. Gökyüzündeki bayrağa her baktığımda dedim ki: "VATAN SAĞOLSUN."

Ben Mehmetçğim! İsmim yok. Çoğu isimsiz kahraman gibi... Çoğu kişi kim olduğumu tanımıyordu. Ben yola canım feda diyerek çıkıp kanımın son damlasına kadar savaşan sıradan bir neferim. Son kurşuna kadar çatıştım. Çünkü biz bir gün vatanımızı korumazsak sokakta ağlayan analara, yetim çocuklara, kimsesiz adamlara nasıl hesap veririm? Varsın benim annem ağlasın. Vatanın vatan olabilmesi için ödenen bir bedelin olması gerekir. Siz mutlu yaşayın diye bedeli biz öderiz. Çocuklar uykularında korkmasın diye bedeli biz öderiz. Yeter ki pencereden baktığınızda güneşi esirgemesin gökyüzü. Ben Ömer'im, ben Fethi'yim, ben Eren'im, Seyit'im, Nene Hatun'um, Kara Fatma'yım, Sütçü İmam'im, Hasan Tahsin ve daha niceleriyim. Eğer bizim için bir şey yapmak istiyorsanız dua edin. Benim için mi, Mehmetçik için mi, şehit kahramanlar için mi? Hayır, vatanım için! O halde siz de söyleyeceksiniz: "VATAN SAĞOLSUN." Çünkü mezarlıkta ettiğiniz dualar ölüler içindir. Ancak biz ölü değiliz. "Allah yolunda öldürülenler için ölüler demeyin. Hayır, onlar diridirler fakat siz bilemezsiniz." Biz bu bayrak için, bu vatan için şehit olduk. Siz de bu vatani canımızdan çok sevin. Onun için gerektiğinde her şeyinizi verin. "Bayrakları bayrak yapan üstündeki kandır/ Toprak, eğer uğruna ölen varsa vatandır."

Vatan size emanet! Vesselam...

TUANA ÇELEBİ

